

[Agnete Laustsen]

intentioner, som blev drøftet i forbindelse med redegørelsen.

Afgørende for os i ældredebatten er, at vi skal væk fra at betragte ældre som slet og ret en forsørgelsesbyrde, hvor det alene er spørgsmålet om tilstrækkelige økonomiske tilskud, der er afgørende, sammen med overvejelser om, hvorledes samfundet bedst kan tage sig af de ældre. Vi ønsker i stedet at skabe forståelse for og glæde over, at ældre både kan og ønsker at være aktive på linje med de yngre befolkningsgrupper, blot på andre vilkår. Vor opgave skal derfor være at lægge liv til årene.

Vi skal på alle områder søge at finde muligheder for, at ældre kan få en selvhjulpnen tilværelse, en tilværelse, hvor der tilbydes forskellige former for service og hjælp med fri mulighed for at benytte disse tilbud, men med hovedvægt på udnyttelse af egne ressourcer først og fremmest. Boligforholdene er i denne forbindelse noget meget væsentligt. Vore boligers beliggenhed, herunder også i forhold til forretninger og trafikforbindelser, deres indretning og den mulighed, man har for at komme i kontakt med andre, er simpelt hen afgørende for, om vi kan være mere eller mindre selvhjulpne.

Jeg er derfor meget glad for, at boligministerens lovforslag tager sit udgangspunkt i at skabe et varieret udbud af selvstændige ældreegnede boliger, dvs. boliger, som med hensyn til planløsninger og adgangforhold er egnede for ældre, og jeg er glad for, at vi i tilknytning til dette forslag også senere i dag får socialministerens forslag, der indeholder ideer om forskellige servicetilbud, der supplerer de boligmæssige rammer.

Ældreboligforslaget, som i dag er til debat, er jo for en meget stor del identisk med det forslag, den tidligere boligminister fremsatte i foråret 1986, og jeg kan derfor i alt væsentligt henvise til mine positive bemærkninger til dette forslag.

Det gælder f.eks. det grundlæggende synspunkt, at vi skal væk fra at bygge institutioner og i stedet koncentrere os om henholdsvis at bygge og ombygge selvstændige boliger og at åbne mulighed for, at kommuner såvel som almennyttige boligselskaber og selvejende institutioner, som jo har ydet en meget stor og prisværdig indsats på dette område, kan stå for opførelsen.

Væsentligt er det også, at ombygning kan ske som led i byfornyelse, således at ældre- og handicapvenlige foranstaltninger finansieres med støtte efter byfornyelsesloven. Især i de større byer og ikke mindst i København bor mange ældre i den gamle boligmasse med meget ringe og få faciliteter. Jeg kan således oplyse, at i København er 40 pct. af boligerne f.eks. uden bad mod 14 pct. i resten af landet, og 13 pct. er uden eget toilet.

Jeg synes derfor også, at det i denne forbindelse er glædeligt at erfare, at boligministeren vil forøge bevillingerne til byfornyelse til 1,2 mia. kr., så der står altså også økonomisk realitet bag de gode intentioner.

De større byer, og jeg må jo så igen nævne København, er i øvrigt desværre et særligt problem, idet en ikke helt lille del af ældregruppen har et så stort og konstant plejebehov – hr. Torben Lund var også inde på det – at en selvhjulpnen tilværelse i selvstændig lejlighed desværre ikke er mulig. Jeg er derfor tilfreds med, at der også indgår mulighed for kommunerne for selv at vurdere, om der fortsat er behov for at opføre plejehjem, som vi kender dem i dag, og at de herefter kan få dispensation fra de ellers gældende ældreboligkrav.

Finansieringen af disse boliger var sidste gang meget fremme i debatten. Det er naturligt og rimeligt, da det må være klart for alle, at ældreboligproblemet er en kæmpeopgave, som det kræver både tid og penge at løse. Ministerens forslag går nu ud på at fritage kommunerne for kvotestyling, men samtidig skabe en sådan balance i den kommunale udligning, at der med den foreslåede finansieringsform ikke sker nogen ændring af byrdefordelingen mellem stat og kommune i forhold til det aktuelle årlige omfang på 1.500 boliger af de kendte ældreboligformer.

Dette indebærer også, at der skabes større sammenhæng mellem kommunernes ansvar for beslutning om byggeri og finansieringen af dette, og det glæder mig i særdeleshed, at Kommunernes Landsforening er enig i disse synspunkter og altså går ind for, at der nu skal ske noget. Jeg deler derfor ikke hr. Torben Lunds pessimisme.

Jeg ved ikke, hvorledes København og Frederiksberg, som jo har en stor andel af ældre, større som nævnt end landet som gennemsnit, bliver stillet økonomisk, men jeg ser